

'Het Nederlandse antwoord op
Jill Mansell en Sophie Kinsella.'

CHICKLIT.NL

M

MARIËTTE
MIDDELBEEK

STATUS
OK

M

M
marmer

Mariëtte Middelbeek

STATUS O.K.

Met dank aan 'Femke' voor al je verhalen en ervaringen.

JANUARI

VRIJDAG 2 JANUARI

20:00 uur

Het probleem is: ik ben gewoon geen wrattenmens. En ook geen schilfervrouw of fan van vieze, etterige zweren. Ik heb er niets mee, ik kan er niets mee en ik vind het vies. Ja, ik, aankomend dokter Van Wetering, vind stinkende zweren gewoon heel erg vies. Zo. En deze ellendige vorm van tijdverspilling duurt nog twee weken ook. Twee weken dermatologie in het Gregorius Ziekenhuis. Het enige voordeel is dat ik zowaar twee dagen weekend heb.

Ook zoiets. Welke arts heeft nou elk weekend vrij? Welke dokter trekt op vrijdagmiddag de deur van zijn afdeling achter zich dicht en hoeft zich geen seconde druk te maken om wratspoedgevallen en moedervlekcrises? Die bestaan namelijk niet.

Wat ik zeg: tijdverspilling. Maar ik moet deze twee weken uitzitten voor ik begin aan het coschap der coschappen, de tien weken waar ik zo lang op heb gewacht, de enige afdeling van het ziekenhuis waar ik echt thuishoor: chirurgie.

Dat is de reden dat ik honderden patiënten heb aangehoord, midden in de nacht ellenlange verslagen heb geschreven, tientallen presentaties heb gegeven, vele malen verstek heb laten gaan bij vrienden en familie, me heb laten afbekken door chagrijnige specialisten, de benen uit mijn lijf heb gelopen voor arrogante arts-assistenten en vooral alles wat er over chirurgie

te leren valt heb opgezogen als een spons. Tijdens het hele voorgaande jaar aan coschappen is er geen week geweest dat ik geen chirurgieboek in handen heb gehad. En over twee weken is het dan eindelijk zover. Femke van Wetering, chirurg. Nou ja, chirurg *to be*.

Daar kunnen geen poenige flatscreens en notenhouten bureaus tegenop, zoals ik die vandaag zag staan in de kamer van Van Daalen, de dermatoloog. Comfortabele stoelen, een gloednieuwe MacBook, een supersonische digitale spiegelreflexcamera met bijpassende fancy fotoprinter – het leek er de MediaMarkt wel. En tussen al dat dure spul zat dan Van Daalen: jaar of vijfenvijftig, bijna kaal, en te veel gebruind voor een ziekenhuis. Dat moet een of andere dure vakantie zijn geweest, want geen enkele zichzelf respecterende dermatoloog gaat onder een zonnebank liggen.

En reken maar dat Van Daalen zichzelf respecteert. Nog voor ik de man zelf had ontmoet, had ik al een folder in handen van de retecommerciële Gregor Kliniek waar Van Daalen in zijn vrije tijd bijklust. Om het voor de patiënt – die bij het betreden van de kliniek acuut in “de cliënt” verandert – makkelijk te maken, zit de Gregor Kliniek één deurtje verder dan de poli van dermatologie. Het enige verschil is dat je als iets te rijke, verveelde vrouw vlekjes en plekjes kunt laten wegpoetsen die van de verzekering best mogen blijven zitten, voor het uurtarief van een slordige tweehonderd euro.

Daarvoor wil Van Daalen vast wel even naar je glimlachen, iets wat hij vandaag op de gewone poli niet voor elkaar kreeg.

‘Je loopt vandaag mee met dokter Rustenburg’, zei hij, nadat ik me had voorgesteld en hij niet de moeite had genomen hetzelfde te doen. ‘Ze draait soa-poli. Heel interessant.’

De manier waarop hij het zei, maakte duidelijk dat hij zelf die mening bepaald niet was toegedaan.

Dus hing ik nog voor de lunchpauze met mijn neus boven genitale wratten, jeukende zweren, etterende bulten en patiënten die uiteraard geen idee hadden hoe ze aan zo’n ding op hun leuter kwamen.

Ik zou bijna gaan terugverlangen naar kindergeneeskunde, en dat terwijl ik juist zo blij was daar weg te zijn. Als ik nog één keer de zin “ik éís een second opinion/extra onderzoek/speciale behandeling/betere kamer voor Sophietje/Daantje/Bloempje/Pietertje” moet horen, sta ik niet voor mezelf in.

Ik moet ineens denken aan mijn eerste coschap, het intro-coschap op de afdeling neurologie. Het is een jaar geleden dat ik binnenkwam vol ambitie, maar zonder enig benul van hoe het er echt aan toe gaat in een ziekenhuis. De patiënten van toen kan ik me nauwelijks herinneren, en eigenlijk geldt dat voor vrijwel alle coschappen die ik vorig jaar heb doorlopen. Ik herinner me diagnoses, geen mensen. En ik herinner me vooral het eeuwige meekijken, maar dat is nou eenmaal het lot van de coassistent.

Met zo'n belangrijke tijd bij chirurgie voor de deur wil ik niets, maar dan ook niets meer vergeten, zoals in het eerste jaar. Dit jaar schrijf ik alles op. Mijn nieuwe dagboek – een kerstcadeautje van mama – past precies in de zak van mijn witte jas, dus het kan overal mee naartoe.

Als ik over mijn wang strijk, merk ik hoe zacht mijn huid voelt. Met dank aan de crème uit het proefmonster dat ik vandaag meteen in mijn handen gedrukt kreeg. Dat is echt het enige voordeel aan dermatologie: gratis producten van merken die ik van de schamele vergoeding van vijf euro per maand die ik als coassistent krijg, never nooit zou kunnen betalen. Dat ze überhaupt de moeite nemen om dat geld over te maken is mij een raadsel. Ik zal nooit mama's gezicht vergeten toen ik haar vorig jaar vertelde wat mijn salaris – voor zover je van een salaris mag spreken – is. Lang leve de studiefinanciering en vooral: de lening.

‘Als je twee jaar lang voor zo'n schijntje gaat werken, moet je het wel heel graag willen’, zei ze.

Is ook zo. En die gratis crème die ik scoor bij dermatologie is mooi meegenomen, maar het wordt nu toch wel eens tijd voor het echte werk. Zodat ik weet waar ik het allemaal voor doe.

Nog even volhouden.

DONDERDAG 8 JANUARI

14:30 uur

De benenpoli. Klinkt onschuldig, is ongelooflijk smerig. Op de benenpoli bij chirurgie – mocht die bestaan – mag je me morgen neerzetten. Vaatoperaties, nieuwe gewrichten, fracturen – kom maar door. Maar de benenpoli bij dermatologie is van een heel ander kaliber. Het kaliber van de vieze zweren. Ulcera. De medische naam voor open, etterende wonden als gevolg van vaatproblemen in de benen. Het blijkt een populaire kwaal onder dat deel van de bevolking dat tachtig jaar en ouder is.

‘Coassistent, voor jou heb ik vandaag iets heel interessants’, deelde Van Daalen me vanochtend mee. Dat was het enige wat ik van Van Daalen te zien kreeg, aangezien hij de rest van de dag vrij had om te gaan golfen met zijn farmaceutische vrienden. Dat dure spul waarmee hij zijn kamer heeft gedecoreerd, moet ergens vandaan komen.

Dus was ik aangewezen op Cyriel, de arts-assistent dermatologie die eigenlijk neuroloog had willen worden, maar na drie afwijzingen voor dermatologie heeft gekozen. En daardoor blijkbaar alleen nog maar verongelijkt kan kijken, en zich bij voorkeur op de co’s afreageert.

‘Hier’, zei hij terwijl hij me een stapel casussen overhandigde. ‘De benen zijn vandaag voor jou. Roep de mensen naar binnen, hoor ze aan, maak de zwachtels los en laat mij dan komen. Succes...’

Dat bleek ik nodig te hebben. Succes, en liters luchtverfrisser voor de spreekkamer.

Op de benenpoli was het een drukte van belang. Alles wat oud en belegen was, had zich vandaag hiernaartoe gesleept. Had van mij niet hoeven, maar het is het uitje van de week voor het plaatselijke bejaardentehuis.

Als eerste had ik mevrouw De Jong in de spreekkamer. Gezien haar bijna kale hoofd, vierkante lijf, bossen haar op haar benen en snor had ze net zo goed voor meneer De Jong kunnen doorgaan. En dat was nog het minst onsmakelijke.

Zodra ze tegenover me zat, begon de pret al. Vol afschuw keek ik naar de opgezwollen benen met talloze spataderen, die voor de gelegenheid in steunkousen waren gestoken, met daarboven een rok uit 1821. Helaas moest ik concluderen dat de rok omstreeks die tijd voor het laatst moet zijn gewassen, net als de vrouw zelf.

Ze had weinig aanmoediging nodig. Mijn ‘dan zullen we eens even kijken’ leidde tot een stortvloed aan woorden, die ik meteen weer vergat. Het enige wat ik wilde was het raam openzetten tegen de lucht van vieze steegjes en natte hond die ze verspreidde, maar het is al dagen niet meer boven nul geweest en een longontsteking zou het mens nog fataal kunnen worden. Niet dat ik haar zou missen, maar ik word nu eenmaal opgeleid om mensen te redden.

‘Ach, dokter,’ verzuchtte ze, ‘het wordt nog niet echt beter. Ik heb geen zin meer in elke keer die zwachtels om mijn been.’

Ik gluurde in haar status. Ze had een lange geschiedenis van vaatproblemen en sinds zes maanden kwam ze een keer in de vier weken op het spreekuur. De vaatproblemen leiden ertoe dat elk wondje verandert in een groot, gapend, zwerend gat dat maandenlang verbonden moet worden.

‘Tja,’ zei ik. ‘U zult toch moeten volhouden. Er is geen andere mogelijkheid.’

‘Soms wil ik die zwachtel er gewoon afhalen. Mijn vriendin Truus en de andere meiden zeiden het ook. “Meis,” zeiden ze, “je moet die zwachtel er gewoon afhalen.” Dus toen zei ik: “Nee, dat kan toch niet?” Maar Truus zei: “Kind,” zei ze, “probeer het gewoon, want slechter kan het toch niet worden.” Nou, en toen dacht ik: ja, slechter kan het niet worden. Maar ik zei ook tegen Truus: “Truus,” zei ik, “hoe kan het toch dat het niet slechter kan worden terwijl ik er al maanden mee loop?”’

Ze ratelde maar door. Mijn gedachten gleden af naar mijn leerboek chirurgie, waarin ik gisteravond bij een heel interessante passage over knieoperaties was aangekomen. Je hebt het bij je coschappen natuurlijk niet voor het uitzoeken, maar als het even kan hoop ik wel zo’n operatie bij te wonen. Op de foto ziet er het spectaculair uit.

Nog even en dan sta ik op de ok. Geen wauwelende patiënten meer, alleen serene rust en het piepen van de hartbewaking. Denk ik. Ik heb nog nooit een operatie bijgewoond, maar dat is in elk geval hoe mijn ok er later uit zal zien. Hier wordt Gewerkt. En Genezen. Met hoofdletter G.

‘Vindt u niet, dokter?’

Mevrouw/meneer De Jong keek me vragend aan. Ik staarde blanco terug, geen idee waar ze het over had.

‘Dokter? U heeft toch wel geluisterd naar wat ik zei?’

Ik keek naar het aantekeningenblok dat voor me lag en waarop ik alleen haar naam had geschreven en een stuk of vijf keer ok had gekrabbeld.

‘Hm-hm’, zei ik waarschijnlijk weinig overtuigend, en ik stond op. ‘Nou, als u nu even meeloopt zal ik uw been opnieuw verbinden.’

‘Ja, maar dat zei ik dus net: ik denk niet dat dat zin heeft. Want Truus zei ook, “meid”, zei ze...’

‘Ja, ik begrijp wat uw vriendin heeft gezegd, maar neemt u nou maar van mij aan dat uw been echt ingezwachteld moet worden als u ooit van die zweer af wilt komen.’

‘Ah, dus u vindt ook dat het lang duurt?’

Ja, natuurlijk vond ik dat. Alles duurde te lang. Dit consult, de zweren op haar been en de tijd die ik bij dermatologie moet uitzitten.

Uiteindelijk concludeerde Cyriel dat het echt wel de goede kant op ging en dat het er al een stuk beter uitzag. Ik wil niet weten hoe het eruitzag toen het slecht ging. Gelukkig was mevrouw De Jong erg onder de indruk van het idee dat er een “echte dokter” naar haar been keek en liet ze zich afschepen met de mededeling dat ze over een paar weken maar weer een afspraak moet maken.

Zo ging het dus de hele ochtend door. Het ene na het andere oude lijk strompelde de spreekkamer binnen. De laatste heb ik er een kwartier geleden uitgewerkt. Om bij te komen heb ik mezelf getrakteerd op een bezoekje aan de Gregor Kliniek, die vanmiddag gesloten is. De kasten staan vol dure

proefflacons, die ik meeneem als genoegdoening voor de vreselijke dag.

Door het raam heb ik zicht op de ingang van de spoedeisende hulp, drie verdiepingen beneden mij. Er komen twee ambulances tegelijk aan. De openschuivende deuren, de twee in fluorescerend geelgroene pakken gestoken ambulancemedewerkers, de toesnellende verpleegkundigen – ik kan de hectiek bijna voelen. Maar ik zit opgesloten tussen bulten, vlekken en zeikerds. Nog zeven dagen. Ik hoop dat ik het overleef.

21:00 uur

Marjolein belde net, op een redelijk tijdstip voor haar doen. Mijn zusje belt ook wel eens midden in de nacht, als het bij haar avond is. Dat komt doordat ‘Surinamers heel anders met tijd omgaan’, zoals ze dan zegt. Volgens mij komt het meer doordat zij in Suriname heel anders met alcohol omgaat, en dat komt dan weer doordat haar vriendje Leandro een bar runt. Eigenlijk is Marjolein in Paramaribo om stage te lopen – en niet zomaar stage, nee, bij de Verenigde Naties – maar sinds ze Leandro heeft ontmoet, heb ik het idee dat ze meer in zijn bar zit dan op kantoor. Ik begrijp het niet, want ze heeft bikkelhard gewerkt om die stageplek te krijgen en nu gooit ze er met de pet naar.

‘Je raadt het nooit!’ tetterde ze in mijn oor.

‘Dan probeer ik het ook niet.’

‘Hè, doe niet zo flauw. Raad nou eens. Wie denk je dat er uit elkaar gaan?’

Marjolein vindt het leuk om mij deelgenoot te maken van het wel en wee van haar nieuwe vrienden, Leandro’s vrienden, hoewel ik die mensen nog nooit heb gezien en ik hun liefdes-, werk- en familieperikelen totaal oninteressant vind.

‘Mar, ik heb geen idee en ik heb geen tijd.’

‘Jemig, is het weer zover? Ben je weer eens chagrijnig?’

‘Ik ben niet chagrijnig, ik ben aan het studeren. Zou je ook eens moeten doen.’

‘Ja, ja. Je lijkt mama wel. Nou, het zijn dus Winny en Maikel.’

‘O. Heb je nog iets zinnigs te melden of kan ik verder studeren?’
Marjolein klonk nogal beledigd toen ze zei: ‘Nou, dan niet, hoor. Ik ga mama wel bellen. Doei.’

Daarna hing ze op. Drie minuten duurde het gesprek. Precies de tijd waarin ik de aderen van de lies tot de knie uit mijn hoofd had kunnen leren.

MAANDAG 12 JANUARI

6:30 uur

In de bus. Op weg naar het Sint Lucia Ziekenhuis voor de dag der dagen: mijn eerste dag chirurgie. Ik kan niet wachten.

7:45 uur

Ik kan niet geloven wat er daarstraks gebeurde! Vol verwachting liep ik vanochtend onder het grote bord “heelkunde” door, de afdeling op. Anna, een van de arts-assistenten, kwam me tegemoet toen ik me bij de balie meldde.

‘Femke van Wetering?’ vroeg ze, niet onvriendelijk maar wel zakelijk en gehaast.

Die toon sprak me wel aan. *Cut the chit-chat*, dit is chirurgie. Hier wordt gewerkt. En genezen. We poetsen geen totaal onschuldige vlekjes weg, we bakkeleien niet urenlang met patiënten over zwaar overdreven pijntjes *links-of-nee-toch-rechts-nou-ja-een-beetje-in-het-midden-in-mijn-buik*, en we doen hier al helemaal niet aan al die patiënten die met veel bombarie klachten uit de doeken doen die uiteindelijk allemaal tussen de oren blijken te zitten.

Er is een aantal kwalen tussen de oren waar wij ons mee bemoeien – ik noem een tumor, of een bloeding – de rest mag zich melden bij de psycholoog.

‘Je kunt je spullen kwijt in je kluisje en daarna mag je naar de artsenkamer komen’, zei Anna. ‘De visiteronde begint zo.’

Ik knikte ferm en liep in de richting die ze had aangewezen. Inderdaad vond ik een kamer met een bordje “kleedruimte” op de deur. Ik ging naar binnen.

‘O, sorry.’ Shit, er bleek al iemand in de kleedkamer te zitten. Een man, ook nog. Ik checkte snel het bordje, maar er stond niet bij dat dit de herenkleedkamer was.

‘Hoezo, sorry?’

De man die zich omdraaide, was in elk geval te jong om specialist te zijn. Gelukkig.

Ik wilde me al omdraaien, blij dat ik niet net wat eerder was binnengekomen toen de man waarschijnlijk nog halfnaakt in de kamer had gestaan. ‘Ik dacht dat dit de dameskleedkamer was.’

‘Hé, Femke.’

Huh? Kenden wij elkaar? Ik trok mijn wenkbrauwen op en keek nog eens goed. O god. Lucas.

‘Hé’, zei ik. ‘Wat doe jij hier nou?’

‘Mijn coschap chirurgie lopen’, antwoordde hij droog. ‘Jij?’

Goede beurt. Ik vermande me en zei: ‘Hetzelfde.’

Ik bekeek Lucas onopvallend. Hij was niets veranderd sinds ik een jaar geleden – toen we samen bij het coschap neurologie zaten – met hem zoende. Het is overdreven te zeggen dat we wat hadden, maar er had zeker iets in de lucht gehangen. Alleen besloten we na die ene zoen, zonder dat ooit uit te spreken, dat we geen tijd hadden voor een relatie en na het coschap heb ik hem niet meer gezien.

Tot nu.

Lucas bekeek me van top tot teen met diezelfde zelfverzekerde blik die hij toen ook al had. ‘Je bent niets veranderd’, zei hij.

Ik keek hem aan en trok één wenkbrauw op. ‘Jij ook niet.’

Wat een idioot gesprek. Neurologie is net aan een jaar geleden! Natuurlijk zijn we niets veranderd.

Lucas zette een paar stappen in mijn richting tot zijn gezicht vlak bij het mijne was.

‘Nog even over dat carpale tunnelsyndroom’, zei hij. Ik dacht razendsnel na. Het was een case waar we tijdens neurologie

over hadden gediscussieerd, omdat ik dacht aan een cervicale hernia en Lucas het daarmee oneens was. 'Ze had alleen tintelingen in de vingers, terwijl je bij een cervicale hernia nekklachten zou verwachten.'

Jemig, hij had precies onthouden waar we het toen over hadden gehad.

Ik keek koel terug. 'En hoe verklaar je dan de uitstralingen naar de arm?'

Lucas gaf geen antwoord. Met zijn gezicht dicht bij dat van mij hield hij alleen maar mijn blik vast. Ik staarde terug.

Uiteindelijk zei hij: 'Goed om je weer te zien, Femke.'

Daarna beende hij langs me heen de kleedkamer uit. Ik had het ineens bloedheet, maar dat kon ook komen door mijn dikke winterjas.

23:00 uur

Ik ben er gewoon voor gemaakt. Ik ben een geboren chirurg. De ok voelt als thuiskomen. De afdeling is mijn natuurlijke omgeving, of zoiets. Dit was het dan: de eerste dag chirurgie. Het was het wachten meer dan waard.

Na de onverwachte ontmoeting met Lucas besloot ik hem snel weer uit mijn hoofd te zetten. Oké, we zitten hier samen, maar het is meer dan een jaar geleden dat we zoenden en ik heb nu geen tijd om me met hem bezig te houden. Ik heb echt wel betere dingen te doen nu ik eindelijk met chirurgie ben begonnen.

Toen de deur achter Lucas was dichtgevallen, kleepte ik me snel om. Er waren alleen nog maar veel te grote witte jassen, waardoor ik eruitzag alsof ik een gordijn had aangetrokken. Hopelijk zou Lucas niet denken dat ik maat 54 droeg omdat ik enorm was aangekomen.

Ach, wat kan mij het ook schelen wat hij denkt. Ik ben toch niet van plan hem veel te zien, omdat ik het grootste deel van de tijd op de ok wil doorbrengen.

Zodra ik de gang op liep, struikelde ik bijna over een specialist die ik nog niet kende.

Anna dribbelde achter hem aan, gevolgd door twee co's, onder wie Lucas.

'Dit is de visiteronde', zei Anna, terwijl ik naast haar ging lopen, half rennend om het tempo te kunnen bijhouden. 'Er liggen eenentwintig patiënten op de afdeling. Luister en houd je mond, tenzij je iets wordt gevraagd. Straks kun je alle statussen doorlezen.'

'Oké.'

'Dat is dokter Zeilstra', wees Anna naar de specialist, die met een andere arts-assistent in gesprek was. Ik loerde op een momentje dat hij even uitgepraat zou zijn en ik me snel aan hem kon voorstellen. De ongeschreven regel is dat specialisten zich nooit aan co's voorstellen. Als co heb je de eerste dag de taak om pijlsnel uit te vinden wie belangrijk is en wiens hand je dus zo snel mogelijk moet schudden. Verpleging sowieso, want die wil je niet tegen je hebben. Anders laten ze je tijdens je nachtdienst voor elke ingegroeide teennagel komen en hoef je niet te verwachten dat ze in tien weken tijd ook maar één vinger uitsteken om je te helpen.

Daarna komen natuurlijk arts-assistenten, poli-assistentes en medisch secretaresses. Vorige maand zag ik een nieuwe co uit angst om iemand te vergeten maar gewoon iedereen die hij tegenkwam de hand schudden.

'En wat doet u hier?' vroeg hij aan de zoveelste.

'Ik schoonmaken', antwoordde de man met een zwaar accent. De zwabber in zijn hand had een hint kunnen zijn.

'Dokter Zeilstra?' Ik wurmde me tussen de specialist en de arts-assistent in op het moment dat beiden hun mond hielden. 'Sorry dat ik u stoort. Ik ben Femke van Wetering, een nieuwe co-assistent.'

Zijn bleekblauwe ogen richtten zich op mij met een ietwat sceptische blik. 'Oké', was zijn enige antwoord.

Ik wilde nog iets zeggen, iets waardoor hij zou weten dat hij te maken had met iemand die toevallig heel graag een heel goe-

de chirurg wil worden, maar Zeilstra's aandacht was alweer op iets anders gericht.

'Dit is meneer Diepmann', zei Anna toen we halt hielden bij een oudere man met een bleek gezicht. 'Hij is gisteren geopeerd aan zijn appendix.'

Zeilstra knikte. 'Hoe gaat het?' vroeg hij aan de patiënt.

De man antwoordde met hese stem: 'Ik heb nog wel erg veel pijn, dokter. De littekens trekken en branden helemaal.'

'Coassistent.' Plotseling richtte Zeilstra zijn blik strak op mij. 'Wat kan dat betekenen?'

Wauw, mijn eerste moment om te laten zien hoe goed ik me heb voorbereid. En dan ook nog zo'n makkelijke vraag. 'Een bacteriële infectie', antwoordde ik snel.

Zeilstra gaf geen antwoord, maar wachtte af tot Anna de deken had teruggeslagen en het verband waarmee de wond was ingepakt had verwijderd.

De gehechte gaatjes van de laparoscopie zagen er vuurrood en gezwollen uit.

Zeilstra knikte. 'Dat lijkt me duidelijk. We maken ze open en spoelen de wonden, daarna starten met antibiotica.'

De patiënt keek onzeker. 'Is het gevaarlijk?'

'Nee.' Zeilstra schudde zijn hoofd alsof er een vervelende mug omheen cirkelde. 'Dit gebeurt vaker. Met een dag of twee moet het over zijn.'

Anna beloofde de patiënt later terug te komen, terwijl Zeilstra alweer naar de volgende liep. Een mooi tempo, als je het mij vraagt.

Na de lunch – die bestond uit geplette boterhammen die ik snel naar binnen propte terwijl ik eenentwintig statussen doornam – kwam Anna naar me toe. 'Ik heb hier het rooster en je staat morgen op de ok.'

Ik keek haar bijna ongelovig aan. Sommige co's moeten een week wachten voor ze naar de operatiekamer mogen! 'Wat staat er op het programma?' vroeg ik bijna gretig.

Anna keek in haar papieren. 'Een FEM-POP-bypass. Dat staat voor –'

‘Femoral Popliteal Bypass, het vervangen van vernauwde aderen boven of onder de knie met een lichaamseigen of kunstmatige vene’, maakte ik haar zin af.

Anna keek me aan. ‘Juist. En omdat je morgen op de OK staat, moet je nu de wasinstructie volgen. De operatieassistente wacht op je.’

Ik keek spijtig naar de statussen, want ik had eigenlijk alle eenentwintig casussen uit mijn hoofd willen leren, zodat ik tijdens de volgende visiteronde weer een goede beurt kon maken. Maar de wasinstructie is verplicht als je op de OK wilt staan, dus liep ik snel naar de operatieafdeling.

De OK-assistente bleek een strenge vrouw van achter in de vijftig, die me met het grootst mogelijke wantrouwen bekeek. Streng zei ze: ‘Regel één op de operatiekamer: doe niets en kom nergens aan tot iemand je vertelt dat je dat mag doen.’

Ik keek haar aan zonder iets te zeggen. In hoog tempo loodste ze me door de operatiekamer, langs het patiëntenbord naar de wasruimte. Ze riep instructies die het meest op bevelen leken en die ik al kende omdat ik dit coschap tot in de puntjes heb voorbereid.

In de wasruimte keek ze me aan. ‘De wasinstructie. Doe mij na.’

Ze maakte haar onderarmen nat en pakte een borsteltje waar ze zeep op deed door met haar elleboog op de zeepdispenser te drukken. Ik deed precies wat zij deed en schrobde mijn armen tot aan mijn ellebogen en elke vierkante millimeter van mijn handen. Heel even stelde ik me voor dat ik de chirurg was die zich klaarmaakte voor een ingewikkelde harttransplantatie, volgens een nieuwe methode waarop ik natuurlijk onlangs was gepromoveerd. Iedereen had reikhalzend naar deze operatie uitgekeken. De internationale chirurgentop was diep onder de indruk van mijn nieuwe methode en de operatie werd breed uitgemeten in alle vakbladen. Chirurg Van Wetering zou na deze dag platgebeld worden door vakbroeders uit Amerika en Engeland, die over elkaar heen buitelden om hun bewondering te uiten.